

Le rendez - vous des amis

Ludvíku KUNDEROVI

Ladislav Fanta - (Frotaš)

Ú V O D a dál všemi směry ...

Poháry se plní již dlouhý čas a ještě nějaký čas potrvá, než budou naplněny až po okraj. Času však není nikdy nazbyt a volání po naplnění se ozývá v krajích každodennosti. Budiž tedy: zlomte ho! Tempo a koření našeho snažení je a chce být adekvátní velikosti našeho srdce. Surrealismus, ten přecedený nápoj z hroznů života, ten čistý a opomíjený elixír, poznamenal naše umělecké stolecí měrou nebývalou. Je nesporné, že málokterá jablko, splodila tolik štavnatých plodů právě jako on.

Píše se rok 1982. Dovolte mi, abych se představil. Mé jméno je LE RANDEZ-VOUS DES AMIS neboli SETKÁNÍ PŘÁTEL. Není to jméno příznačné? Proč právě v jazyce francouzském? Kdo z nás by zapomenul na to, kde surrealismus vznikl, lépe řečeno, kde byl počat a kde se také narodil. Nikde jinde nebylo možno jen v Paříži. Tolik k mému jménu.

Nedá se ani v nejmenším říci, že by almanachy se surrealistickým zaměřením, rostly jako houby po dešti. To tedy rozhodně ne. O samotném surrealismu není v naší zemi bohužel moc smínek, pokud se ovšem o nějakých zmínkách z oficiálních médií dá hovořit. Vypadá to, jako kdyby šlo o nějaký prastavý a krajně nebezpečný směr, který už byl jednou definován, a to před 2. sv. válkou, jako zvrhlé umění, jenž třeba usmrtit, zakopat a zasypat vápnem zapomnění. Nedostatek potřebných informací a dostupné literatury, pomalu naplňuje nádobu jedem. A to jedem velmi účinným.

Budiž tomu učiněna přítrž, budiž protržena informační bariera, aby vznikl volný tok informací a vzájemného informování se v rámci celé naší země.

Náš 1. malý experimentální a programově zaměřený /surrealismus/ almanach, jak je výše uvedeno, nese název LE RANDEZ-VOUS DES AMIS.

Byl založen ve Valašském Meziříčí dvěma lidmi H.ŠNAJDAR a L.FANTOU a víceméně náhodným seskupením několika přátel, nesešněrovaných žádnou tvářící skupinou. Každý, nezávisle na sobě, pokryl prázdné stránky almanachu původní tvorbou. Převážná většina přispívatelů je z Valašského Meziříčí - J.ČECHURA, H.ŠNAJDAR, B.HEINZOVÁ a L.FANTA. R.VOLEK je z Nového Jičína a K.HÁNA z Kyjova.

Součástí celé publikace je anketa sestávající z pěti otázek, které považujeme za důležitého průvodce našich snah. Nepochybují, že všechny odpovědi na dané otázky jsou upřímné a bezprostřední. Závěr almanachu je ve znamení společných experimentů, jež jsou definovány.

Ať je tedy protržena opona a diváci ať jsou vtaženi do děje. Ať tedy vznikají další a další publikace, ale už nově pojatého surrealismu, neseného současnou dobou, současným životem bez zbytečného epigonství. Jsem pro vzájemnou spolupráci s ostatními lidmi stejného zaměření v celé naší zemi. Je nutné jednou rozhoupat to kyvadlo a všem připomenout aktuální slova EGONA BONDYHO v „BRE-ČÍME KROKODYLÍ SLZY NAD TÍM, ŽE JINDE SI VYDÁVAJÍ BOHATÉ SURREALISTICKÉ ANTOLOGIE? PROČ, DO PRDELE, NEHNEME PRSTEM SAMI VE SVÉ VLASTNÍ VECI?

H.Š.

VM 31.5.88

J a r o m í r

Č E C H U B A

PODOBNOSTVÍ O PODIVNOSTI KATASTRU

FRAGMENTY

Jsem v katastru krematoria. Vůak žádné místnosti, sály, sedadla. Je to kotlina, snad láva, nebo vodou obroušený pískovec do kaskádovitěho tvaru, jako zkamenělý příboj ... jsem na pohřbu ... Na konci křídla kaskádovitěho svahu, na jeho horizontě vyjela rakev a potom se sama zleva doprava posouvá, jako by slunce změnilo svou pouť na oběžné dráze ... přicházíme blíž k této divné scénérii, ale zjišťujeme, že podlaha není podlahou, je svažující se, snad čedičové platě, po kterém ve slabounké vrstvě teče voda s vonnými silicemi ... chtěli jsme lépe vidět na tu ohmurnou scénérii, rakev již byla v polovině cesty po horizontě přímo nad hlavami, tak asi dvacet třicet stop ... zajížděla do jakéhosi tunelu ... po chvíli chvilky jsem vystoupil na vrchol kaskády. Zrovna projížděla jiná rakev, která už už mizela za teskného nářku pozůstalých v tunelu. Ozvalo se klopnutí, rakev se převrátila a sjížděla jedním tobogánem, druhým pak sjíždělo tělo, zřejmě ještě živé ... vyšel jsem rychlým krokem ... chtěl jsem utíkat, ale spíš jsem se plazil ve stoje než běžel.

Možto:

Při tichu, všeobecném tichu noci a klidu
smyslů hovoří nesmrtelný duch nepojme-
novanou řečí o pojmech, které se sice
dají chápat, ale nikoliv popsat.....tak
chápu nepochopitelné.

Immanuel Kant

Iluze hmoty o snu. Sny hmoty o iluzi. Sny o hmotě a
iluzi. Sny iluze o hmotě. Sen o snu ve snu a ještě ve snu.
Vykopnutá kedska z nohy jiného ptáka než Noh.

O co jde?

Odstranit krizi vědomí, enigmatickou smyslovou objev-
ností objemně obohatit život schopností ne jinou než svou,
pokud kaverna mysli obsahuje jednu z nejméně probádaných
oblastí - lidskou image - nečekejme tedy, až za nás zvednou
hráze druzí, zvedněne je sami. Roztrhejme a rozmetejme hrá-
se v nás samých, v nitru, v subjektu, v objektu subjektu
/nebo taky v hlavě/.

Stalý náboj umění, tedy vjem minulého z pohledu nyněj-
šího v přetavení v budoucí.

Přecpaný Dionýsos štourá klackem v exkrementu v touze
odhalit prvopočátek stravy. Smršť sarančat mu padá na hlavu,
hlitaje to, v čem by případně udělal velký pokrok.

Myšlenkově neobsahové centrum se stává při určitém
úhlu a zaměření těžištěm, dosahující tak substrátu nutného
pro vývoj myšlenek jako takových. Potom se dá bez průtahů
sdělit, že umění je svoboda a umělecké dílo prohlásit za
a k t o s v o b o z e n í.

Při /krátkém/ spojení s každodenní zkušeností nabývá
forma výbušné dynamičnosti osvojenou explozí.

Nesešňetrovanost formy se poté vyvíjí v nezadržitelný
a ničím nespoutaný živel. Individuální syntéza básnivosti,
sujet i výraz maleb, kaofonie muzikálnosti /hudebnosti/
bývá nezřídka a zcela právem označována za rebelii proti
oficiálnímu esteticko-myšlenkovým významům.

Pokud jde o tzv. transcendentální překročení hranic,
ať už formou toho neb onoho, musí naše stopy směřovat
níže, nebo lépe hlouběji /výše?/, než jsme si mohli v nej-
skrytějším koutku vlastní image doufat. Okružní cesta
uvnitř já do samoty začíná zas jen v nás samých, bytostně
usazených v realitě. Mýtizovaný obraz skutečné existence
se jeví ... jenže, a právě pod významem jenže spatřuje
účastník kus sebe, svého já, tedy se stává objektem v sub-
jektu něčího objektu.

Má-li být užitková hodnota člověka umění, necht jím je.
V dnešní době - podobě osvobozující i přepych smíchu.
Proč se tedy dosyta nevysmát? Není snad času a proč? Izolo-
vanost jedince je zredukována na výše zmíněnou užitkovou
hodnotu, vytvářením jednoho vztahu přes třetího k prvním
v druhém nastává velká obleva v ledové systému.

Mysl čnící jako obrovský menhir
touha vyvolává stručnou představu
nemusím být snad velký vzrůs
abych věděl, co není třeba tvořit postaru.

Je opravdu nutno rozrazit obzory vnímání k novým horizontům atd. Ani květina není pouze květinou, jak známo, lze jí brát v úvahu i jako společenský komentář. Všeobsažnost. Je ale vše jen pro legraci? Zkusme naplnit životní vzor novým modelem, vyplnit ho něčím zcela novým, s sebou, ať je každý kopistou - ale jen sám sebe, vyextrahovat, vylouhovat, nechat se vykrytalizovat, pak teprve zazaří nové krystaly.

Zavítejme zas do noci smyslů, osaňme paprsky snů, vizí tužeb a iluzí tuto krajinu. Jistě, vše vyžaduje plné nasazení a hlubinný ponor. Čínské přísloví uří:

Třeba kančího masa neokusili,
aspoň viděli svini běžet kolem.

Není to snad názorný příklad, názorná ukázka toho, jak rozsáhlá je lidská fantazie? Vtisknout vlastní tvář vědomí, svědomí, podvědomí do charakteru obecně platných zásad, řád věcí vnitřních sloučit s řádem vnějších tak, aby z toho vznikl nový svébytný řád. Řád myšlenek nad věcmi přes myšlenky ve věcech. Oslovení. Tvárnost.

Tvarovost.

Čelava.

Souměřitelnost.-

vesmíru s vesmírem lidským - s duší.

Nárokovost.

Zjasněnost.

Snovost.

Zasněnost.

Dost.

Bláhovost!

Dost?

Sny ukončené zrealitněním ukončují svou dráhu, stávají se realitou. Nadsmyslovou, nadreálnou, nadrealitou v realitě. Vyrovnáváním těchto - a - vzniká samopohyb - kupředu. Zanícení realitou končí ve snu. A obráceně? Opravdu?

Rezignací nic nezaukává, nekončí; začíná pouze běh od někud někam. Ale kam?

Myšlenky klopýtají, padají jedna přes druhou, padají, válí se, vzlétají, dostávají podobu, tvar, rozpínají se, vzlínají, nafukují se, stávají se bytostnými, bytelnými, hmatatelnými. Je ještě co dodat?

K ilustraci barevného dojmu je nutno světlo. Ve tmě barvy neexistují. Zvolme tedy světlo našeho /Vašeho/ snažení za myslitelný, tedy vnímatelný, lokální prostředek k dosažení cíle. Vytvářením daného stavu vytvoříme - budysouono.

Čest-mír

1. Existuje slovní spojení, která jsou pro tebe vzrušující?

ČECHURA: Ovšem. Jeden příklad za všechny:

„Belluomo vstává z lůžka ženy ženina milence“
James Joyce „Odysseus“ Str.?
Tento citát ve mně vyvolává výbuch smíchu zároveň s obavou nebo spíš úzkostí, jak lze vše bez nejmenších problémů nahradit. Všechno a všechno všude ve všem /všechno/.

ŠNAJDAR: Samozřejmě, že existují. Týkají se především poesie, respektive určitých částí některých básní. Jako příklad mohu uvést slovní spojení, která mě opravdově vzrušují, z básní P.ÉLUARDA:

„Toho, který sebe ničí v synech, které plodí.“
Pít - Hlavní město bolesti

nebo

„V spíci náruči zlomené ráno.“
Veřejná ráže

A na závěr J.P.DUPREY - Vzadu za vlky

„Když vyjí vloi
nec přitahuje šroub,“ což mne neopustilo do
dnešního dne. Všechno dohromady: pronikavé
vzrušení, jenž nepotřebuje dalšího komentáře.

VOLK: - Něžně -

„Podej mi prosím bič a jdi ven, musím s tou
dívkou nutně hovořit mezi čtyřma očima.“

HÁNA: Víc mě baví změny intonací, ale všechna spo-
jení jsou vzrušující.

HEINZOVÁ: Ano, existuje spojení, které mě nejen vzrušuje, ale i rozrušuje, počínaje nervovým centrem, přes vnitřnosti a konče dýchajícími pórkami v mé kůži. To spojení je nejen slovní, ale obsahuje živou sonrátku bytí. Osvětlím to ihned: totiž jsem to já a slovní spojení
BRONISLAVA HEINZOVÁ.

FANTA: Pouze spojení. I když rád přiznám že nevím. Jsou groteskní /farní úřad/ a animální, pokud bych bral do úvahy pornografickou literaturu. Potom snad trýznivě krásné asociace při básních Oldřicha Wenzla nebo při jedné za všechny jakou je „o životě“ Giorgio de Chirica.

H y n e k

Š N A J D A R

Motto:
... nebudeš květinou
na urnových polích
a mne, nositele písemností,
žádný kov neodvede z kulatě
dřevohlavně chýše, žádný
anděl.

PAUL CELAN

Hynek Vojdov - (kolář)

ZTEPILÁ

Ztepilá jak talíř krabích očí
v krbu ryku rajských zahrad
jak děvka v břidlicovém hávu
na střeše nad městem
plaší ptáky
smutné v rozptýleném vzduchu

Ztepilá jak mícha něhy v početí
v popel rozfoukaná v peči
jak střeví se safírem zjara
na římsě komnat
pojídá kobylky nerozhodné
zjhlé v čerstvém dešti

Ztepilá jak kompas v dlani nymfy
v trnech jež jí zdobí šaty
jak lučištník pod mostem který pluje
na soutoku lososího tření
počítá šupiny
blyštivé a potažené pěnou

Ztepilá jak jehla v květu chrpy
v hořícím žalmu po setmění
jak průvod potrestaných světla
na kůžích z nichž ušitý má korzet
hojí své jizvy
pálivé a jasné jako střela ve tmě

Ztepilá jak dýka v ruce vraha
v míse plné vlasů
jak řízení zrcadla v klopě listonoše
na stolech kde se šijí listy
polyká slzu
žárnou a zpuštěnou jak raněné zvíře

Ztepilá jak břitva na měsíci
v dusotu koní na jídelním lístku
jak přerod ženy v piniovém háji
na jazycích hranic kde se pálí věnce
živí svůj dech
šňůrou z papírových draků

Ztepilá jak kůže polykačů ohně
v kleci s bílým knězem
jak břečtan v kůře stromu
na schodech s letokruhy věků
svléká se vůní
kovového zjitřeného dechu

Ztepilá jak lodě které nosí brýle
v bouřích poháněných víchry
jak tajemství cestovního kufru
na mnohém z toho co už nemá
protančí noci
mlčících o nevěstčině lůně

Ztepilá jak povětrná žena

Ztepilá.

BARNA ZTEČ

V očích jí pohasíná
oheň
a divocí muži
dobývají
její tvrz
nenajde jejich pravou
tvář
nehledá nikdy
na chodbách
svůj krok
své večerní šaty své střevíce
na sobě nemá nic
z toho
čím by zbohatly
dávné tužby služebných
a dam
a muži byli divočejší
ostřili své zbraně
a dál dobývali tvrz
jež zůstává i nadále nedobytná.

PROKLETÁ

Ted
jak zhýralý stroj
tu stojí
dál mlýnské kameny
vyjí a drtí
a kola potažena
slizkou károu
vodu mezi zralá prsa ji
vhání
podivné utkání
podivné střetnutí
dál kameny rozhání
skučení s bouřemi
scupeří
třísť mračen
nad tím stavením
nad tou prašivou barabiznou
ubohou
tlačí ji
sleje ji do jedné
nádoby
prožene korytem
nad krajem
nese se
praskání
lid běduje a krčí se
v ústraní
šeptání šeptání
na klidné hladině
plují
vlaasy její všechny
všechny jsou
neseny.

ZTRACENÝ ÚKRYT

Stižen znamením
ukrytém v podlaze
svírán rážencem
ve dveřích
domu
na ulici
nenajdu úzkostnější
obraz
v jeho zajiť

Pospíchám
v němém úžasu
zubožen rychlostí
kvas v kvasu
taje
tajně v požáru lesa
uhasíná
povodní pokryt

Na dně
domy své hledám
hračky mezi stromy
hrají si
s kořeny
řasy se lepí
raka v touze raka
objevit smím

Střežím úkryt
v mírném pásmu
který sis nechala

dík vášni lasičky

zapomenout.

KRUHY

Kruh začarovaný
 šarouný
pln vzdoru
 tepající
pulsem překvapivým
 a překotným
rozpínaný
 a smršťovaný zároveň
kruh tělo
 obepínající
otáčející se v jednom
 směru
i protisměru
 stopy v kůži
zanechávající
 stopy v těle
neseném
 v kruhu
na kopeo
 kroužící
sporeu kšticí
 nad krajem
kameny rodícím
 smutně se povznášejícím
sepnutém
 v kružnici jedné
kruhu svého
 jediného
nedělitelného
 kruhu
v sobě
 kruhu samotného.

ZÁDOUCÍ - NEMILOVANÁ

Leb děvy shrzené
hrbaté
jenž stojí zeširoka
široce
nad vřesovištěm
v koutě
mezi svědky
z uší jí trčí
knot
a z očí
ohořelé kříže
z křížové
cesty její
v slavnostní pochod
přeměněné
dští blesky
a křik
muži
pádí a pádí
vztahuje paže
zoufalá
a nikdo ji nepomůže
a nikdo ji nechce.

V UCHO JEHLY DÍTĚ

Cíl oílem
 míne střela
střela jehla
 jehlou oit
v náručí
 s sebou
dítě své
 nese
na straně druhé
 uchem bez konce
na druhé straně
 nábřeží
kůže jeho
 leskne se
napnutá
 bubny v ní
víří
 oíl v oíli
ztracený
 chvíli dítě
nepostojí
 mezi prsty
nítě.

RÁNO JE STARŠÍ

Labuť živitelky sněmu
bledé jak lepra jednou ráno
slyším tvé oči jak se otevřely
konvice řinčí
ve střepech jsou mouchy
procházíš dveřmi řezavého uhlí
na lýtkách neseš
oprýskané stěny
lačná vzduchu
vrásek
z probuzení.

NOČNÍ ZBLUDILEC

V žáru je sám
s korouhev světla nad střechou
spánek se nevrací
erození bojovníci
kopími a šípy
rozdmýchali řež
jako na procházce
lepkavou zahradou
jako v shnilém listí
sám kupředu
sám a sám
s cáry spálených vlasů
sukovitým zrakem
zbloudil
mezi sochy
před prchavou zvěří
trhal vzduchoprázdny
plášt
tělo dýchá
když jej tlačí
tam dozadu
za slunce.

SILNÁ PCUTA

královno pout
a jatečnických střelnice
nestlaj v cestě
sešněrovaná v pase
s břemenem kouzla
na zádech
a s vyzáblou paží
na břiše
necht procedí tvou zuřivost
a ryby v kobkách
vytřou se
vstaň blíž
s krokem jesetera
rouhači v perlách
karty míchají
mohu je milovat
více než tebe?
ty plemeno z ovalu
počato
už nemohu ve psí
ztrácet vzduch
už není déšť
co křivdu smyl
tepanou tepcem
zrozeným
rozmachem ruky levé
pravé
lůna tvého
královno oková
královno mříží rezavých
a ostrých
jako dech.

EPILOG

Rychlá v svém zmatku jak zasvěštění meče
zmocníš se lačně slepého břichomluvce
z čí ti sjede divá ekvipáž
půly se srazí mezi vraty domu
písek se s vodou spáří nad světem
zavyješ nocí v tichu nočních mūr
ve ržání kobyl v tratolišti dechu

Večer je tříhlavý a tváře rozpuštěny
prudká je bolest tajícího sněhu
prudká je rozkoš na skalách
nad propastí

Konec všech konců
mrzkých nekrologů

Konec tebe s díky ohtíče v zádech.

2. Spatřuješ něco pohoršlivého nebo odsouzeníhodného na homosexualitě?

OKCIENTA: Nevím, kráčí-li o klasičnou buzičnost, nebo o rozložení slova na více podslův. Z latiny jest homo člověk. V tomto případě nespatřuji nic pohoršlivého, ani odsouzeníhodného, právě naopak. Vždyť na čem od nepaměti byl, je a bude fungovat svět. Je ovšem fakt, že je pouze otázkou času /blízkého/, kdy i tento problém/?/ vyřeší všudypřítomná věda s pokřekem v ruce. Takže člověk-sexuál, v tomto pojetí vlastně heterosexuál, je mi podstatně bližší než dotazovaný homosexuál. S přihlédnutím k tvorbě a vlastní myšlenkové dimenzi homosexuálů /klasik./ nemám proti nim takové výhrady jako před lety, ale není to můj styl ani obor. Ale oproti gustu žádný dišputát a nakonec, je to zřejmě záležitost jen pro znalce a odborníky.

ŠNAJDAR: Nemohu posoudit, do jaké míry je homosexualita u nás /ve světě už vůbec ne/ věnována „pozornost“. Jejich, řekněme odchylka od normálu může vzbudit určité pohoršení a možná že i odsouzení, avšak kdo dal komu právo vyčlenit tyto jedince ze společnosti a dívat se na ně jako na /v mírnějším případě/ podezřelá /v horším případě/ nenormální individua? Proto tedy já nespatřuji nic pohoršlivého natož pak odsouzeníhodného na homosexualitě, až sá jsem ji na hony vzdálen, samozřejmě pokud tito „jinoši“ neloví v prázdných, na ulicích a tC své náhodné protějšky, což se mi jeví stejně oplzlé a nepřírozané, jako zběsilá nadhánění žen muži, jež se často rovná honu na bezbrannou zvěř, což také považují za ODCHYLKU. Tím bych chtěl naznačit, aby se někteří lidé pokusili zrevidovat své původní, poněkud přehnané názory na homosexuály.

VOLEK: HOMOSEXUALITU beru jako revoluční odkaz starých Římanů.

HÁNA: Proč by měla nějaká společnost ničit to, co dětem nevadí.

HEINZOVÁ: Homosexualita? Pohoršlivá nebo dokonce odsouzeníhodná? Ne asi ne, nebo nevím. Musím se přiznat, že s tímhle druhem odchylky či momentální indispozice /čímž chci říci, že se mohou u jednotlivce projevit určité známký sexuální chtivosti, jenže bohužel mu nejsou z nějakých závažných důvodů takové radosti dopřány a žena či opačné pohlaví buď svou touhu bude muset potlačovat /třeba i celý život/ nebo v něm má-

že nastat určitý zlom a on či ona se propůjčí
nebo sám vyhledá konec svému trýznění/ jsem
neměla, ještě tu autentickou možnost setkání.
Vše ponechám řízení osudu.

FANTA: No. Ale na morální reprezi při stavbě této
otázky určitě ano. Je moc až moc špatně po-
ložená.

R o s t i s l a v

„L E C“

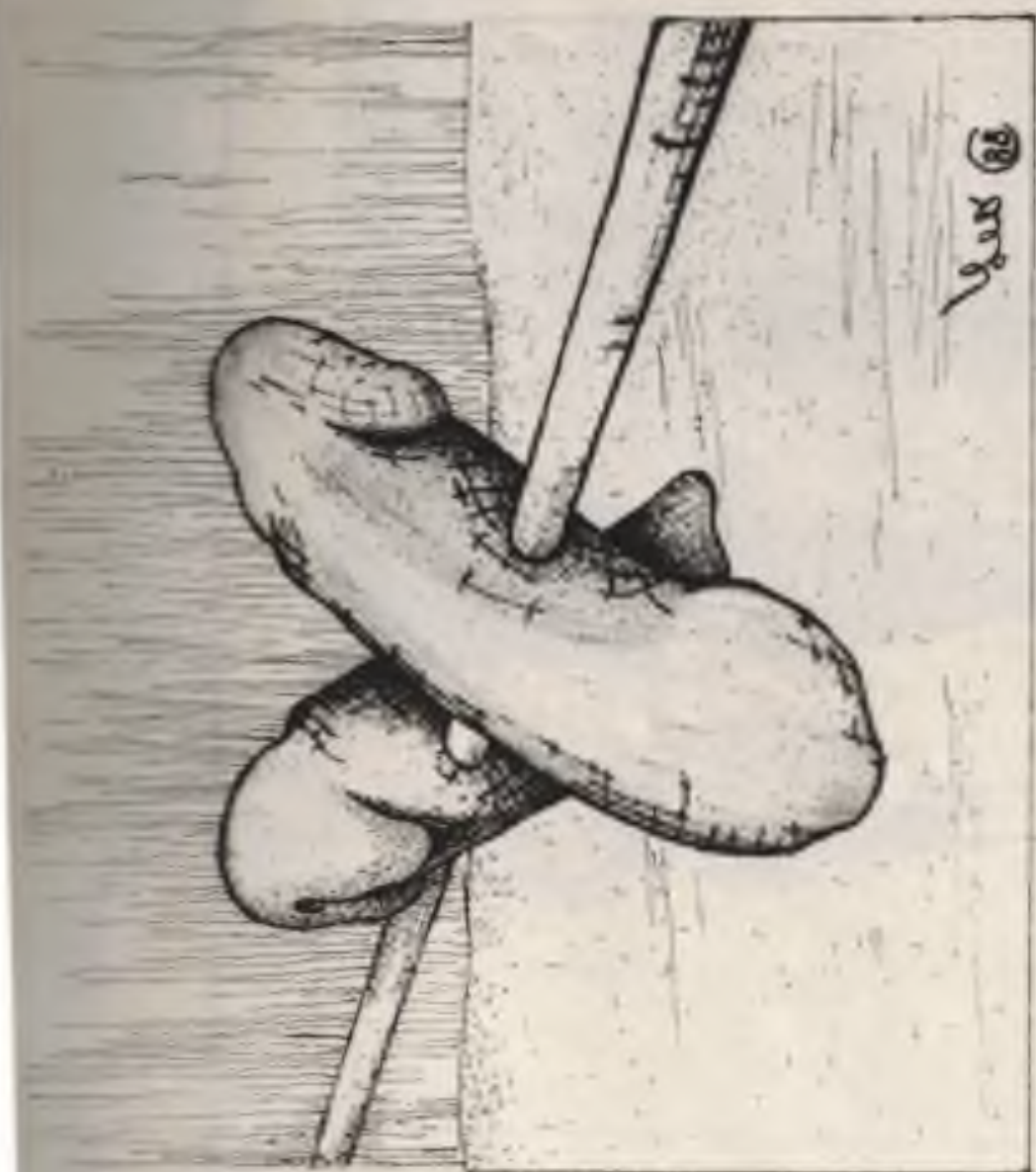
V C L E K

Motto:

„Chtěl bych se s Vámi potkat
pane Klíma.“

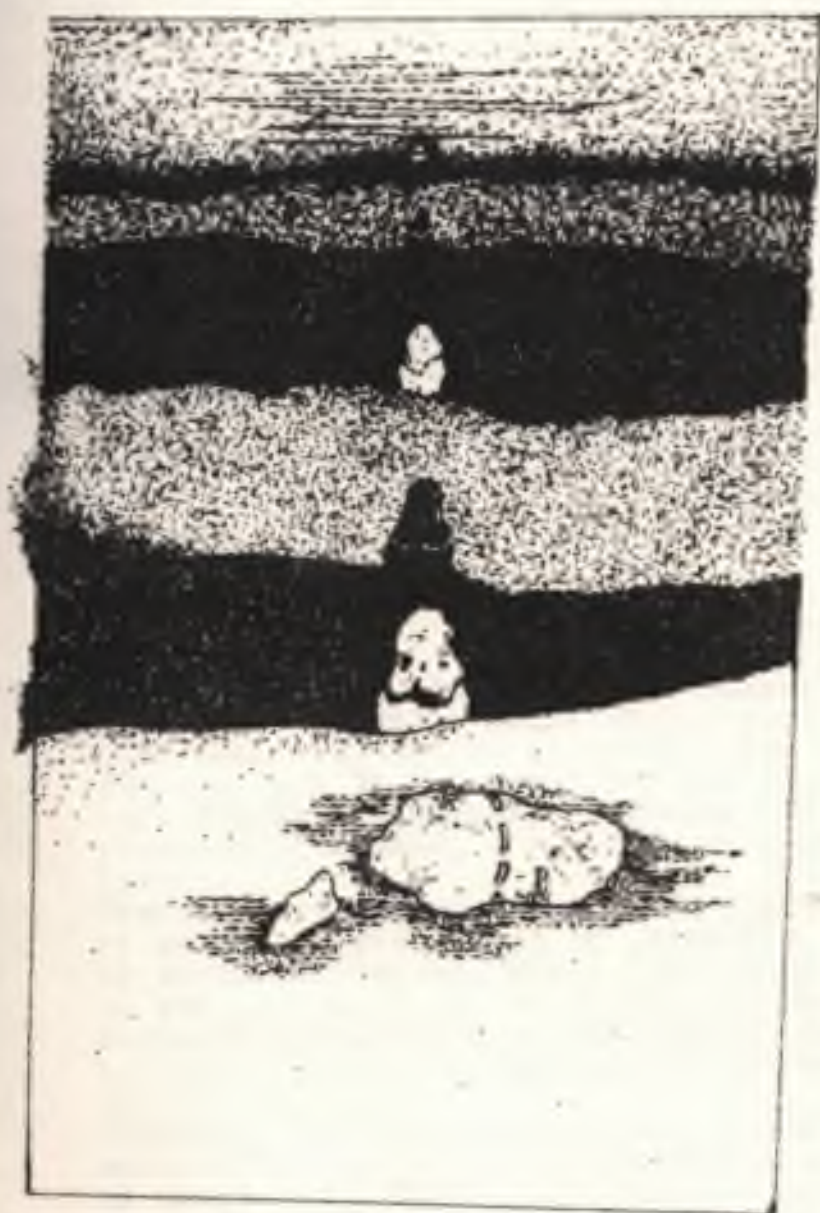

Rostislav „Leo“ Volet - POŠTÁK s plnou brašnou
dobrých zpráv

Rostislav „Leo“ Volet - Dva roztomilí tanáři,
jenž spolu vůbec nepromluví

luri'

Rastislav „Leo“ Volek - Chtěl bych se s vámi poptat
pane Klima

5. Jsou věci nebo momenty, jež by si mohl označit jako „zázračné“?

ČECHURA: Není v otázce vystihnuto, jedná-li se o tzv. nadpřirozené jevy, nebo o esoterii, okultismus nebo zázračno jako imaginace snu či v běžném životě oslovování věcí „neobyčejných“ tedy zázračných. Např. vyléčení slepoty, nebo nepohyblivosti, záduchy nebo jiných „nevléčitelných“ nemocí. V podání, jak to chápu já, se mi jeví za zázračný jev růstový, tady bych měl spíš vysvětlit: je to takový „zázrak“, kdy se špendlíkové hlavičky /obrazně/ nebo něčeho stotisíckrát menšího /založením/ vyrostou v porovnání s počátečním stavem olbřím nebo něco podobného, byť je to označováno jako „normální“. Sny jsou ve své podstatě taky takový zázrak, v zdánlivě bezduchém těle se odehrává příběh či vize na ničem nezávislý /-á/, ničím neživený /-á/ a přece jestvující, fungující, zobrazující, stvárnující i nepoznanou skutečnost. Jistě je toho ještě spousta, ale momentálně nemohu nic příhodného připodobnit, tak to raději nechávám spát.
Dobrou noc!

ŠMAJDAR: Hned úvodem své odpovědi se mi vnucuje citát A. BRISTONA z prvního manifestu surrealismu 1924, jímž chce naznačit co si představují pod pojmem zázračný a momenty, které s tímto pojmem velice úzce souvisí: „Zázračné je vždycky krásné, vše zázračné je krásné, dokonce pouze zázračné je krásné.“ Samozřejmě musím podotknout, že různé jevy, které se obecně prohlašují za „zázraky“ /mám na mysli okruh náboženský, ale i lidi, kteří jsou ochotni vždy přijmout za své okolí, co zavání senzací/ kupříkladu různá zjevení, smrtvýchvstání apod., apod., se mi zdají mírně řečeno krajně podezřelá. Zázračné, tak jak mě to oslovuje, může být vývin nejsložitějšího animálního mechanismu – mozku – od samotného početí a jeho ještě zdaleka neprobádaná zákoutí a možné funkce, ale také oživené vzpomínky z dětství. Za malé zázraky taktéž považuji náhodné uskupení či seskupení různých předmětů praktické potřeby, jež ztratily svou původní funkci, na různých místech přírody. Ovšemže nemohu opomenout ani sny a jejich hlubínách nevědomí. A spousta dalších malých a malinkých zázraků, jež, při setkání s nimi, dovedou rozvibrovat i ty nejvzdálenější struny mé všeobecné přítomnosti a obestřít mne krásou dosud nepoznanou.

VOLEK: AIDS.

HÁNA: Ne, musel bych psát „Všechno“.

HEINZOVÁ: Pro mne existuje zázračná, pokud se to dá tak nazvat zrovna láska mezi mužem a ženou. Láska čistá jako křišťál, něžná smyslná, hloubavá, přátelská z toho dosti velkého srdce, které tak, rychlostí běžce, sprintuje, že na těch dvou tu rozzařenou krásnou lásku sami poznáme. Dále co mne ještě jímá je příroda a hudba. Zdá se mi, že láska, příroda a hudba se nějak vzájemně propojují.

FANTA: Mohl, ale neudělám to. Je to taky to největší a zároveň jediné umění „umění ticha.“

K a r e l

H Á N A

Motto:

„A na nic si nevzpomínáte? Na jména, která
v noci mizí, ani na květiny, které mluví?
Isabela pokrčí nechápavě rameny. „Básně,“ -
- prohlašuje s úsměvem.

„Vždycky jsem je milovala. Ale je jich
tolik! Člověk si na všechny ani nevzpomene.“

- Erich Maria Remarque-Černý obelisk-

- O K A M Ž I K -

ze zvonná stéká barva
a v té tmě
slunce z mlhy bolest křikem
zvedá
dává si ruce do úst
okem jehly

„ne já nejsem prapor já jsem svá“

v jednu rožli
okny jed jedem okna
do
dává si ruce do úst
odpustek ústy
otáčí se a v kalendáři
krev malina
to jsou ústa
a ne s kamennými rty soška
do pokoje
uteč s ním věž je jeden plameňák
a v pokoji v jednu rožli
zvedá křídla
já
pětiletá beruška kreslí modrozelené oči
a taky
že
černé mrazy
vypluly
celý vesmír

- - -

- A D Ě M A -

- - -

nečas času nečas lidí němota nosí
pavlačemi chudé světlo nočního nebe
břítva strachu naslouchá u stěn
pod hlavou anž vteřinu
vybuchly šlachy proč je tak zrádná zadarmo
tma víc než mrtvý pes
podbřišek slunce studený
v jedné hodině polyká se
doba a její svaly z dláždění
drží řiti se rána znovu a znovu

- - -

- V Ý L E T -

- - -

kdo zvlaží vodu
výkřik nahoru třesk rozbitého znova a nebe mění
košilkou je přece panna zahoří krví zavelí orel a
odlitek orla na kolotoči vrostlý do stínu panny
projíždí uhelný dřík z kahenu zvolna stoupá
a nějaký vůdce spí v přesličkách

kdo
andělé jsou stejní jako s květy opravdový stvořitel
prsty v ranním parku naráží o stěny stříbrného
skrývání obepínajícího křídly stromy stromů
sudičky přichází jako spravedlnost
jedna hlasem zvedá ospalou nevěstu z kůlny
nesvá je nahota a
jinovatka na střepe
jako
varhany
v mrtvě odpoledním vědomí

- - -

- R O Z P A K Y -

- - -

lavice službou opilá jenže
nevím za kým se to vlastně skrývám
ranné ovoce s východem slunce počítám
a talíř zvoní padající
ve větru už nenajdu ani krok
u plotu vařící voda v kádí
dešťová nevím čím zas jakoby
zápasící koruny nahoře tavily
nebe s cary sněhových satů racek
vraždí v letu vlastní odpověď
taky nevím jestli je ve mně
nebo mimo mne

- - -

- D O B A -

- - -

dalším krokem zvedá vím za naší černá
díra kapkou slunce kapkou vstává dalším deštěm
žulové kameny v drtičce dalším slovem
dítě s dítětem na obraze po stě
dalším stromem obyčejná ruka rukou
v hodinách dalším ozubeným dalším dalším kolem
nosí domů ven dnem dnem nocí křikem

- - -

- N Ě K A M S E M I Z T R A T I L A

M A R Š Á L S K Á H E L -

šťastné dřevo na podlaze
vojáci pijí ze slunce
nad hlavou přirozené listí
ze střech padá vítr a v kleci veverka
prudce otevřené okno vítá
oči lidí na provaze

vojáci si tisknou ruce u kamen
jiskry hledí rozlité mléko
ve vši spokojenosti ústa zkameněla

- T A N E Č N I C E -

kamení tanečnice padá do podnebí jako akordeon
elituje se kamení
je to strach z vlastní ruky nebo vláda
sama housle na provázku oběšený strom
sama za zahradou jako pocit jako každý
zvedá ze šlápot listí

do ticha na víno do místnosti nebe
někdo si hodí a potom ztraceným světem pohne beze všeho
zapomeneš červánek
kamení

na konci zvedá se zapadenou zemí
tanečnice za svatého
pád smyčce struny do bláta
jako když kdeco tě přijme

řeka široká s nočí v korytě
alenka zrodil v usměvném chladu

tanečnice zpívá na schodech do dna řeky
přece slepá povídá miluji

po kolena v rose na šňůrce olovnic
tvář jako srdce na smrt ryzí

4. Co pro tebe představuje pojem LÁSKA a vše subjektivní, co s tímto pojmem souvisí.

ČECHURA: Základní komunikace mezi lidmi - sdělnost. Krize tohoto hodnot /cit, spolehlivost, pochopení, souměřitelnost, láska - ne v zprofanovaném slova smyslu -, patřičnost přístupu, vzájemnost. Touha a návyk opírat se /napodobovat/ je silnější než výše zmíněné adjektiva. Schopnost rozlišování v prvopočátku málo ostrá, po uzákonění nebo zlegitimování v počátečním stadiu tolerantní obrušování zvykem a čásem, resp. tlakem okolních stimulací nabývá kritika sentencí přímo chirurgických, úskoky, zámlky, nážnosti, vše se podřizuje jednemu krámu - vymátit se. Nevyřešené a nevyřčené se tím odsouvá na dobu jasnější, ne však lepší /zodárnivě/. Zetom se štěstí hledá všude možně, lež začít přehledně v sobě a kolem sebe /nejbližší okolí, žena, dítě, přítel či pár přátel/. Stadium těchto nedokonalých přístupů vytváří systém bariér, zdí ne nepodobných šílenství, byť sebelápe skrytému za masky: smích, mlčení, falešná veselost, úzkost, strach, podlost, popřípadě závist, nenávisť, úklad/.

Uzavírání se lotosového květu děje se v předvečer, podobně i s lidskou psyché. Nemožnost řešení vztahu odvádí všechny od všech a od všeho, tedy útek zmatené výhry. Chachašá.

Alkoholické myšlénky, drogová zkouška, farmaka, změna okolí, přímočerost k druhým, jen na oko lepší v prvním stadiu /viz výše/ je odmaskována poznáním a pochopením. Síla. Zostuzení, zesměšnění, znevažování, zdegradování myslí člověka na roven prvoka, zastrášení, podvedení, jakákoliv jiná podlost může donutit člověka v jeho čistě a podobě k zahození všech kladných hodnot, ať byl oklamán, ošizen, podveden sebevíc! Jen trhlínka zůstává, geometrickou řadou narůstá s přibývajícím trhlínkami v jizvu, posléze rozpad osobnosti, schizofrenie, infantilita, suicidie. Změna partnera /taz./ vše vyřeší jen na čas Vše se spirálovitě opakuje tzn. jiné prostředky, jiní lidé, ale táž společnost, a jedinec, o poznání, byť sebezpalčivější, zkašenější, po čase totéž. Člověk jako osobnost nemůže utéct před psyché, tj. před sebou. Trvalá hodnota? Čistota duše? Tělo? Vztahu? Vzájemnost? Tolerance? Napodobování? Přizpůsobení? Mělkost a nedůslednost v pochopení slovařčení, nadřazenost, podlízavost z čistě materiálních pohnutek, strach o svoje následovníky; vše je pokryto pláštěm vynuzkované vypočítavosti, znát krásné lidi, krásně se strojit, krásně a bohatě jíst, ohodit jen do krásných míst a zařízení, krásně bydlet, vše mít krásné, čisté, zářivé, křišťálově třeptivé. Jak ubohé a zaprášené vše proti čistotě psyché. Krásné obrazy, krásná hudba, krásné knihy, krásné květiny nevyváží krásné zážitky umc-

oněné a doplněné či podpořené, pokud je nedo-
plňují, nenadnáší, nehýčkají, nepěstují cit,
spravedlivý lidský cit. Vše je umělé, zákeřné
podlé, odporné. Latentní vyřešení naléhavosti
jsoucná i /bytí?/ vyžaduje pravdivost, lásku,
cílevědomost, uctu k veškerému a s veške-
renstvem. Tolik o lásce.

N e n í t a k r á s a o h l a d n á ?

ŠNAJDAR: L Á S K U si dovedu představit pouze jen v té
nejryzejší a nejčistší podobě. Všechny pochybné příkras
přivlastky, které jsou k lásce přidávány, dě-
lají z N Í poze zveřejňující a zprofanované
slovo, vysmívající se tak její předstátě a
tím jsou mi cizí. L Á S K A toť souměřitost
a vzájemnost mezi dvěma navzájem se milujícími
bytostmi. Jen dvěma.

Je až s podivem, jak lidé s tímto drahým kamenem
zachází. Slovo L Á S K A je pro mnohé nepřekona-
teľnou překážkou k vyslovení a raději ji počas-
tují výsměchem a brutální pudovostí. L Á S K A,
to je taktéž tolerance a akceptování druhého
člověka, po dlouholetém společném soužití, poz-
namenaného časem a zvykem.

Ačkoliv mezi dvěma lidmi, kteří se dosud milova-
li, cosi skřípe a jsou cizotní k unáhlenému roz-
chodu, teprve pak po odloučení se ukáže jak byla
L Á S K A L Á S K O U a silný magnetismus při-
tahne obě osoby znovu do jejího objetí. Bohu-
žel tomu nebývá tak často. Podivuhodná L Á S K A
óní jak jestřábí věž nad špinavým mořem života
a jen pro ty, kteří prozkoumají její nejryzejší
základní, stane se opravdovým dramatem.

VOLSK: Když si vzpomenu na nějakou dívku a bolí mě v
trásele.

HANA: Jo, samozřejmě hodně, jinak bych tady na tom-
hle světě nebyl.

HEINZOVÁ: Láska ta nás po celý život provází až do toho
posledního vzdechu. Jen ji musíme vhodně vstře-
bat a dát ji odutnat i t a druhým, aby ti ji
mohli opětovně vrátit. Je to natolik životně
potřebná věc, jako když žízňavý pozře lahodný
nápoj, tak láska oblesí nejen žádostivé tělo,
ale rovněž povznese a zkrášlí ducha jeho.
Jest to velké nevyzpytatelné sousto, které tak
snadno lapí toho chudáka člověka.

PANTA: Romeovy pocity při Juliiných padesátních, přes-
ně tak jak trochu cynicky definuje Martin Bor-
lock v učebnici „chuckismu.“

B r o ň a

H S I N Z O V Á

Motto:

Jaké způsobilé děvčátko! Pravou rukou si cudně přiručuje sukni, jako by sypalo něco na zem z klína. Nevěříme, že je to klín. Je to vládné, poněkud zamčené zrcadlo, radující se ze sluníčka. Taková holčička! Řekněte, že ji pustili dříve ze školy, poněvadž měla narozeniny, - a že se nyní prochází a že hledá první sedmikrásku. Žbluňk! Nikdo nevysvětlí, jak se to tak náhle mohlo stát. Taková dívka a tak vysoké zábradlí! Vysoké a studené, že by k němu přimrzla taková kouřící se naružovělá dětská ruka. Jak se to mohlo stát! Nikdo neví. Neví se, zdali položila své učení, tak pečlivě spořádané, na zem s úklonou a s jemným podřepnutím, jaké se předepisuje dívkám. Také se neví, proč si upjala límeč kabátku jako ta, která se odhodlala vstoupit do vichrného dne. Neví se, zdali přitáhla na zlaté pahýly svých vlasů baret oběma rukama, či jen tak, jak o když se mechanicky přecházejeme hřebem. A hlavně se neví, který anděl v podobě nadlehčení přenesl její obě nožky /věřím, že obě dvě zároveň! / přes tu železnou galerii, pod níž je strašný břeh. Přece to nebyla loutka, vytažená do výše nití v ruce neviditelného Marta! To je vyloučeno. Neúprosné zákony o pádu nutí nás vzít na vědomí, že se pod ní rozhrnula voda a že se nad ní téměř v totéž okamžiku zavřela. Sotva se skončilo toto dílo jediné minuty, jež nebylo provedeno ani jediným výkřikem, stala se věc, v níž nebylo lze doufat ..."

- Vítězslav Nezval

PRAŽSKÝ CHODCE -

Broňa Heinzova - Pouto (tolač)

Quintessence

Heinzova - (linoryt)

418

tem

v ruce oděná
prošla kolem mne
aby se vyhoupla
z klíčové dírky do ranního světla.

tváře noci
noci tváře
vzdechy
jejich spořádaných živců.

ká nádra
schoulená
v šnečí ulitu
ti nabízím darem
v dýmovém oparu
zasypána růžemi.

V z p o m í n k a n a

T a j e m s t v í

I na to jsem myslel, jaké by to asi bylo
bez

Myšlenky si s tím vždy pohrávají a Ty?

Ale, nechci ani myslet na takovou HLOUPCST.

A hle stalo se. Přivolal jsem to?

Nu možná?!

Je to vše vůbec pravdivá, nebyl
to snad pouhý ... -

NE! NE!

Oči, na které šáhám jsou stále mé
a ONY TO VIDĚLY.

A ruce?

Co ony zmohly?

Ach Ty? Ty byly znehybněny hrůzou.

Mé ubohé roztřesené ruce.

Broňa Heinzora'-Zústati tam kde jsem (linoryt)

Broňa Heřazova - žlažovni trítu (linoryt)

A N K E T A A N K E T A

5. Co nebo kdo, až nápadně často, figuruje ve tvých snech a jak si tuto opakovanou přítomnost vysvětluješ.

ČECHURA: Plejáda postav, dějů a činností je tak široká, že i při opakování, zdánlivě stejné, je po každé jiné. Člověk také dvakrát nevetoupi do téže řeky.

Vysvětlení? Asi takové, jako je mnohostrannost života v jeho různých formách spirálovitě opakována, stejně tomu tak je i ve snech. Aspoň dosud pro mne.

ŠNAJDER: Co se týče osob, nemohu říci, že by některá z nich /a jejich bezpočet/ opakovaně vonázela do mých snů. Ovšem jiná situace je kolem různých předmětů, vlaků a nádraží, které mě sny v poslední době zaměstnávají poměrně často. Vysvětlení je dosti prosté. Každodenní přítomnost v nádražních katedrálách a ve vlacích.

Dále dost často do mých snů zabíhají nepatrné momenty a jemné výřeky z mého dětství, což je velice sugestivní, a je předmětem nejen mých vzpomínek, ale i současných úvah.

Nesmím ovšem opomenout a zavzpomínat na sen, jenž se mi zaslí, pokud si vzpomínám, každý rok jednou, po čtyřech letech, a jenž nedokážu přesně popsat a tudíž ani vysvětlit.

Tento sen mne vždy uprostřed noci probudil a přerušil tak můj spánek někdy až na tři hodiny, kdy jsem se musel procházet, omývat si vodou tvář, a kdy jsem se nemohl vzpamatovat ani mobilizací veškeré vůle, což přecházelo až ve fyzickou nevolnost. Velmi nepříjemné. Tento sen mne, jak se zdá, už opustil.

Existují i sny, které jsou průvodcem bdělého stavu, jenž se také překvapivě často opakuje, ale o kterých se nechci na tomto místě šířit.

VOLEK: V poslední době se mi dvakrát opakovala scéna se štanglí Gothažského salámu. Proč se opakovala, to si nedovedu vysvětlit, možná asi proto, že Gothažský salám považuji za nejhnusnější a vůbec mi nechutná.

HÁNA: Jsou to nehybné oči a rty, které mění tváře
vydrží dlouho
vysvětlující je oko, které může být zrovna
tak hřbitov
a oko mluví jinou řečí než ústa
a ústa
taky nemusí být jenom
perverze.

HEINZOVÁ: Jednu dobu jsem usínala a pocitem, že po sklouznutí do snu se již více nevrátím do téhle reality a ten sen bude můj další probíhající život. Tedy nic takového se nestalo. No nevádí.
Na snech se mi líbí ta jejich téměř ~~aproximace~~ hmatatelná opravdovost, i když jsou to mnohdy věci, děje neskutečné, fantastické, jsou natolik živé, že probuzení z takového snu pro mne znamená částečné vysvobození. Opakovanou přítomnost snů si sice mohu vysvětlit, leč přenechávám to raději odborníkům.

FANTA: Ženské a vlaky, temnoty, lesy.
Metafyzický děj nabitý bezmezou brutalitou, slizkých kůží slanských hadů zabředlých v krejčovském metru tahaneho z kapes kouzelníka, bouřným vnitřností, hovory beze slov a smyslu. Všechno jakoby směřovalo k jednomu bodu, k pointě, která se nikdy nedostavuje.

L a d i s l a v

F A N T A

Motto:

kromě původní náhody,
která nás přivedla na evět,
není v naší osobě nic, co
by se nedalo vysvětlit.

J.M.G. Le Clézio - Materialistická extáze

Každá opravdová řeč je nesrozumitelná.

Antonin Artaud

osmle

Jako když odkryješ vinobití ledu
Nebo noc s kušením větru a gejzíry glóbusů
Tuto noc ulieně planoucích barometrů
Na kůžích topících se žen
Zadnice na půlnočních bojištích polarografie
Noc elegantního páru
Kravaty a kapesníku s kašmířským vzorem
Opět jedna noc se silami bez konce jak se zdá
Kornouty uhlíkových zrn nádražních čekáren -
Polibky skatofilního měsíce
Vyhřezlé z utrob uniformovaných makrel
Noc dálhopisů
Noc deroucí se přidušeným hrdlem benzínové stanice
Kenguru-břichomluvec s lebku povadlého věšáku
Meteoritická vzteklina
Noc pod údery vesel krátce ostříhaný zapalovač
Křesťanská pastorela těm kteří přespávají pod mosty
Nebo na obraze Františka Janouška
Noc plná fluoreskujících dešťů a plynových svítlen
Mají lykantropii květináče
S protaženým čenichem a rudě zbarvenými hýžděmi
Ochraničení nemožná jen zdánlivě...
Železniční podchody osvětleny po pěti letech
Noc ilegálních ekvipáží
Hvízdající si tmou
Noc na nespočetných místech
Amputace olovo nebo baret
Noc podvazkových pásů
Pominutých láskou k stojanu na bycikly
Psi
Nejoitlivější seismograf
Uvězněný pod kůží stěhovavých hvězdáren.

X X X

/ pour rendre visite /

Bezocasá ryba
Přijde přijít a posadit
Reaktivní
Nepřijde a házená
Při všech smyslech
Při všech večerech
Reaktivní blanokřídla ryba
Nevstává

Z večere mrtva Z večere živa
Mechanismus živů
Bude tam vítanou existence
Bude tam světlovlasý deštník
Vyjde najevo

Bude tam svalstvo vyceněné prádelny
Bude tam střídavě obojí
Ať vylepené zapomene

Nemůže vykrváct od stěn
Po zralé a rafinované uvaze
Reaktivní blanokřídla ryba

Leč bezocasá ryba
Nepřijde
Na tak pošetilý oční klam
Hypomanie doplněná okurkou
A reaktivní
Reaktivní blanokřídla ryba
Vykrváčí všemi smysly

diplomacie středověku

NIKDY SI NEVIDÍM DO OKA

Zřítelnice z nenadání z navařených ~~xxix~~ zrodil

VYZBROJENA MUČIDLY PRVOBYTNÝCH SPOLEČNOSTÍ

Rukou pýchy

Kvalifikovaný živočich

s pohlavním ústrojím benevolentní inkvizice

Žádná slova

Jen světlo

ABY BYLA ZNOVU DEFINITIVNĚ UDIVENA

Stavkou newyorských typografů s transparenty nástěnných maleb
řecké krajiny

Směhuje jitrocel za secesní pohlednici

LE GESTE QUI SAUVE ...

VYZBROJENA TOUTE ~~MEJ~~MODERNĚJŠÍ TECHNIKOU

JEUDI 4 FEVRIER 1 HUMANITE No 13517/4,50 F.

Prvotní záchvěvy v adoptivním smíchu

/ za kukátkovým jevištěm /

Huy que asco!

Divadlo rukou Blaise Cendrased

ruka okolních porostů

ruka s dlaní golfového hřiště

ruka ve všech pádech

ruka jako cylindr a tak dále

filosofie peněžnictví

„Tak takhle by to dál našlo hoši“
Pravil ritter
Herec Reginald Denny
Viděl celou tragedii v očích
Těch kteří ji nespátřili na plátně
Byl to zlatý věk Hollywoodu

Kopal kolem sebe až se vymanil
A požíral
V dalších třech vteřinách
Přerušovaných jen gesty cvrčků
Spadlo pokaždé 10 franků do pokladničky manželů Bourgeoisových!

Ladislav Fanta - Pout' krkonošské

úvod ke 3 experimentům

Hrubý materiál by postačil sám o sobě jako vydatná strava pro supy poezie, kdyby se na menu mezi nekorunovaným srdcem a nesentimentální krysou /kterých se mimochodem potlouká všude kolem víc než dost /neobjevil náš j e d i - n e c s jehož psychickou erekou by to mohlo být znatelně horší, nebýt notné dávky opovržení, která ho vytrvale následuje až ke stadiu kdy je něco jako p o k u s o o m y l n e m o ž n é a ono něco uhání s jeho skalpem až za zrudný horizont. Nepůjde o nic jiného než nasadit vědomou náhodu proti náhodě iracionální, vidličku viděnou ve snu proti noži, kterým si mažeme ohléd, šílenství umyslné proti tušenému; k vykřesání jisker které na moment osvětlí její bezohledný mechanismus /náhody/ utkaný z ráží okultismu, přes vykladačství z ruky až po snář.

Metoda, kterou jsme se rozhodli uplatňovat a rozšiřovat i nadále, totiž metoda přetváření iracionálních stimulů a vidin tryskajících z nevědomí způsobem jejich delirantní aplikace - kterou rozumím i dadaistické tahání z klobočku /namísto kterého jsem byl tentokrát nucen zneužít jednu z nádob ve které mívám štětky a ještě později pouzdro na deštník/ stejně jako stimul chůpu rozstříhaný automatický text nebo zápis analýzy snu.

Lavinová řetězová reakce, soukromé vlastnictví zkáze podléhajících myšlenek tak jako si Masajové nedají vymluvit koňský trus, kouzelná moc horoskopu, důmyslné štěpení do sebe naražených slov /které doufám nebudu muset nikdy víc objasňovat/ formou asociace, jako experimentace směřování nezávisle na respektování předcházejícího, závisle na snaze regulovat „ego“ v zájmu vlastní identifikace. Dopravení dovedená ve smyslu jakési „absorpce stimulu“ jeho kritickou transfigurací, subjektivním přehodnocením imaginárního objektu /Olbram? věštkyň? piano?/, nebo raději jako pouhá reakce na předchozí katastrofu?

Výsledek předkládáme.

Automatický text čerpaný metodou „překládaných papírků“ dal našemu úsilí na půl hodiny svobodu imaginace reklamní agentury předváděné sverepou skvrnou /stroužkem čmáru pokládaném za pyšadlo z jatek/ s možnostmi nezvyklých snových variací. Nadreálně pojata a umyslně navozena introspekce nahé opice bez předsudků na kterou se tím pasuješ milá čtenářko je komická. Nevinná hra na lásku se ukáže být nakonec stejně malicherná. Ono něco nezmizelo úplně, slintavě pokračuje opodál ve stavu „delirantní aplikace“, trhá a ocpuje dokud nezáde zcela ukojena jeho vydrážděná latentní podstata.

Dobrou chuť.

Jen žádné oáry kůže a maso předhozeného mozku naservírované na míse zdravého rozumu.

/ L.P. /

ladislav f.

broňa h.

hynek s.

řetězová reakce

I.

Akrobacie

V ohroženém souhlasu

To je ten velký problém

Tak dobrá

Peking

II.

Starších pilotů

Bez rtů

Masových vrahů

Lázeň zde ještě nebyla

Kde je hledat

III.

Zuřivé lanovní

Stihomam

Nasekat jehly

Růžlící

V hlubinách střevíců

- jezdecké potřeby -

"Ta starší byla vdovou po někom jiným než jste byl Vy pane."
"To jest," zasmál se trpce, divě sobě vlasy na hlavě urovná-
vaje, Olbram.

Surti! Co jest to? Koníř s obličejem sta lidí.

Kněz přistoupil k pianu, otevřel víko a zpotil se mrazem
reversibilních škrkavek hrůzy.

Koníř se ztrouchnivělou tvář stál nad ním, ale honem utra-
hl ruce plné supin a vlasů a zaryl je do prsou.

Nebylo promluveno co mělo být vysloveno: koníř-ryba na
něhož se valila tůně nedezírna.

Hledal zapomnění v miléních finančních podnikůch, ryby na
stole žvýkaly v hubách mastnou hlínu.

Byl by nejraději křičel, aby všechny stěny salónu zastřeli
černým sukem a záry s rakví hladiny řeky, visely v obra-
zárně miliardáře.

Řičel.

Vervový mediátor polospánku z posthypnotické sugesce,
zachytil geniální rukou podobu některé současnice.
„Neuvěřitelné!“ blábolil, v hluboké vyhlenky se pohrcuživ
Olbram.

Kvěny ovívaly spirály listů vetkané v pažích trilobitích
novorozenci.

A obětování však stačí člověk s obličejem vepře, nescoucí
klíče od bran parků posázených démanty a slizami nočních
ptáků.

V průjezdu vylištěné ulice tojí opuštěná, porcelánová
figurka, s roztrženým hrudníkem, v jehož temnotě září
vzlétná sbírka larev červotoče se strhanou tvář.
Máilobná vůně zahrady doprovází tuto myriádu nových životů.
Takový klidaj, obyčejný život, rozložen chněm i vodou.
Přemohl rozčillení a řekl: „Nebudete si moci vzpomenout na
nic tak fantasmagorického fešáku, postrádat něco jako ...
obočí, oči, nos a třeba též ústa.“

Kouřové sklo jejího unylého pohledu, za kterým najdete
venerický baryton uštvaných koní, froterství zrcadel ka-
luží krve, uši plápolajících požárů ticha a stíny stromů.
Oba dva jsou z první generace kříženců mezi ošlehaným
skaliskem a supem v jeho spárach.

Koníř - drásaný touhou a rozpadající se v prach.
Zbytky visutých zahrad se děsivě tyčí, jak zporéznělé kos-
ti válečných polí.

Efemerický oš z prvního rozhovoru, nebyl totožný s druhým.
Olbram propadl zvětšujícímu se zmatku, proudícímu z lahví
nevědomí.

Otrávil sebe i jiné.

Zašel.

hynek Šnajdar a Ladislav Fanta

oo nevidíme

V kornoutech světel
A očích spalujících mosty
Leží dým
Zabroušený slzami tohoto vesmíru
Který otáčí planetou
Kde ženy tančí a uklánějí k spánku své tělesné květy
Aby se protouzely mlčenlivé bílé ubrusy
Nejčistší kaluže smu!

Pokračuji ale dále
Pátravé pohledy jimiž splyněš tuto stránku
Nebudou zřít na stromech lásky
V tomto ročním období
A nikdy nespátíš ty zástupy
Jenž čekají ve vlnu
Na zázračnou sochu sblížení bláze se sluncem
Na dlažbě velkořet
Které blaží své láti purpurově červenou vázkou
Prodírající se vlasečnicemi haisajících tkání romantismu
Nakažených rádiem a kavárnami

A pára z dlani /jednou obrátíš tento list/
Přijší vzhůru
A ty co nejrychleji odvracíš
Inscenaci a masky
Tytéž kostýmy v skleněném domě na skleněných ložích
Ztácena v různých čínech jak šelma
Zasáhla střelcem v ohnivém kroji na leporela stíelnic
V rovinatých krajích půdních prostor
Těchto domů
Jimiž prochází stíny jejich střepů
Ze svazků lidových knihoven

Mají ve své moci nekonečnou mříž náhod
Mé povolání: Usměvavý úrtič škeblí trhájočí oblaky
Nalézám je vtisklé na podlahách plavých dřevěných obrázků
Svatebních šatů příslibů a očekávání
Příštích milostných dopisů a prázdných míst ve vzpomínkách
Na lásku
V kalužích umdhonádobné vrstvy siločáry
Pomaleji!!!